

Úvod

Stojím na trajektu, se kterým si pohrávají rozbourené vlny Lamanšského průlivu. Trajekt, až po střechu naplněný auty a lidmi, je přesto svou velikostí nepotopitelný, a proto snad bezpečný. Já jsem však poprvé v životě na moři a vlny mi připadají hroznivé. Mé tělo to dává najevo. Po půlhodině statečného odolávání se vydávám na záchod do nitra lodě zvracet. Vždy jsem se s odporem bránila vyprazdňování útroby, ale ten houpavý vjem uprostřed nového prostředí je silnější než má vůle zahnat pocit nevolnosti. Z reproduktoru se ozývá instrukce, že se máme vrátit zpátky do vozidel. Ne že bych rozuměla, ale co jiného by to bylo? Že se přibližujeme ke břehu, hlásí také zajímavý, ale spíše otravný křik racků, kteří až zlověstně krouží nad lodí. Chci se ale ještě jednou podívat ven, a tak si po návštěvě toalety pospíším.

To, co jsem spatřila, se mi navždy vrylo do duše. Z mlhy britského počasí se začaly vynořovat bílé, vysoké útesy. Jak se trajekt přibližoval, mlha ustupovala a obnažila ostrov dvakrát větší než má rodná země. Můj mytický Avalon vykukl zpoza opony. Útesy se zazubily v celé své velkoleposti a srdce se mi rozbušilo. Mířili jsme doprostřed této bílé linie, do přístavu Doveru. V mém nitru to zajásalo. Vynořila jsem se do světa fantazie, kde vše bylo možné – perfektní podmínky pro hrdinku bájného, ač novodobého mýtu, která jde dobýt svět. Chvilu ukázat světu, kdo jsem, nastala.

Byla jsem velmi idealistická, ale stejně tak i praktická. A pokud se tyto dvě charakteristiky mohou nějak snoubit do jedné, oním výsledkem již od mého dospívání byla touha stávat se dokonalou, kterou jsem se snažila pilně realizovat.

Ovšem rozdíl mezi mnou a ostatními blázný perfekcionisty, kteří se ženou za iluzí neuchopitelného, byl ten, že jsem nechtěla být dokonalá, ale pouze jsem se potřebovala neustále zdokonalovat. Bláznovství asi ještě větší, sisyfovské. Ne cíl, ale cesta k němu mě bavila a přála jsem si, ať nikdy neskončí a já mám na čem pracovat. Toť osudná slova a slib budoucí workoholičky s hlubokým pocitem méněcenosti.

Jako by to nebylo málo, také jsem toužila zdokonalovat své okolí a měnit tak svět k lepšímu. S mesiášským komplexem jsem se asi už narodila, proto bylo tak těžké se ho zbavit. Horší a nemožné však bylo zbavovat se své podivné jinakosti, kterou jsem provokovala od mládí. Strach být sama sebou jenom kvůli tomu, že by mne lidé soudili, a srovnávat se s ostatními má moc ničit životy. Pro tyto tendence, starší než já sama, jsem chtěla zapadnout mezi ostatní a být jako oni.

Od dětství až dodnes jsem milovala pohádky, legendy a mýty. Představovaly pro mě něco pravdivého – ne historicky, ale na úrovni duše, která se jimi živila. Svět okolo mi výchovně vštěpoval svá omezení a hranice, „realistické“ meze vytyčující cestu jedince, jako by to byla předem určená hra. Díky Bohu, že navzdory snaze být „normální“ jsem se nevzdala svého idealismu a život jsem považovala za dobrodružství, které vždy nějak dobře, až velkolepě skončí. Protože pohádky přece vždy mají dobrý konec. Hrdina možná přijde o všechno a strádá, ale zato je obohacen zkušenostmi. Naučila jsem se považovat každou zkušenost za dobrou zkušenost, protože mě na mé cestě hrdinky posunula o něco dál. Celý život jsem toužila být moudrá. Možná proto byl můj život tak bohatý na zážitky. A asi proto jsem v životě trpěla. Protože každé utrpení v sobě nese zrnko potenciální

moudrosti. Své zkušenosti jsem si proto pečlivě schovávala jako zlaté mince do pomyslného měšce. Kromě bílých útesů jsem tedy před sebou viděla i zlatý důl.

Má nejoblíbenější legenda byla ta o druidském knězi Merlinovi, králi Artušovi a kněžkách ze somersetského ostrova Avalon zahaleného mlhou, jenž byl přístupný pouze vyvoleným. Zatímco si mé kamarádky hrály s panenkami na maminky, já snila o tom, že se stanu kněžkou a babičkou, moudrou vůdkyní kmene, která žije na pomezí světa viditelného a duchovního. Těžko v té době říci, jestli se mé srdce, které mě rovněž vedlo do Británie, pouze přidalo k tomuto prvnímu avalonskému impulzu, nebo mělo svůj vlastní záměr. Do Anglie jsem se vydala jako král Artuš a jeho rytíři kulatého stolu hledat svatý grál. Myslela jsem si, že můj odchod byl dobrovolný. Až pak jsem si přiznala, že to byl útěk do exilu z místa, které mě ztraumatovalo.

Ve své první knize *Myslet srdcem* píšu o dvou vnitřních hlasech, egu a srdci. V této nové knize se snažím blíže zachytit svůj vnitřní svět. Je totiž mnohem komplikovanější a vrstevnatější a jeho pochopení nabízí cestu z ne-moci a bez-moci do moci. Můj vnitřní svět se tím postupně měnil, protože jak řekl irský dramatik George Bernard Shaw: „Život není o hledání sebe sama. Život je o tvoření sebe sama.“ Srdce mě vedlo jako učitel a guru. Bez něj bych nebyla schopna porozumět duchovnímu aspektu nemoci, která mě většinu mého mladého věku sužovala, ani se vydat na cestu hrdiny, o které píše americký religionista Joseph Campbell v knize *Tisíc tváří hrdiny*.

Knih *Myslet srdcem* končí happy endem, který však může být zavádějící stejně jako pohádky, na kterých jsem vyrostla. Touto knihou uvádím vše na pravou míru skrze cykly, které mě na mé cestě těch mnoho let doprovázely. Cykly

jsou součástí všeho. Celá existence člověka, ale i planet a vesmíru je podmíněna cykly, které se neustále a donekonečna opakují. Po skončení minuty začne další. Po skončení šedesáti minut začne nová hodina. Pak nový den, nový měsíc, nový rok, nové roční období, nová životní etapa. Všechno do sebe vždy nějak zapadá a navazuje jako kolečka v hodinách, která se otáčejí a cvakají v neustálém pohybu. Šťastné definitivní konce neexistují, protože – a to je ta dobrá zpráva – život je spirála plná kruhů, tedy cyklů, které nás mohou vést, informovat a ujišťovat.

Tato kniha je postavena na cyklu motýla. Jednotlivé díly, fáze jeho metamorfózy, jsou dále rozděleny do kapitol alchymistického procesu přeměny, protože obě formy se doplňují. Mnoho alchymistů, filozofů, matematiků a vědců již před stovkami let chápalo alchymii jako metodu psychologické transformace, v níž laboratoří byla jejich osobnost, zatímco alchymistické fáze přeměny nižších kovů ve zlato symbolizovaly proces psychofyziologické proměny.

Tímto svým příběhem, který se odehrává především na šachovnici Londýna, chci pouze inspirovat a pobavit, ne někoho navádět, protože každý máme svou vlastní cestu. Mé zkušenosti jsou všechny prožité, leč subjektivní. Rozhodně své pravdy a zjištění nepovažuji za všeobecné. Nic jsem si nevymyslela, vše lze dohledat v mých denících, které si poctivě skoro dvacet let píšu. Pokud se v mém příběhu něco vymyká vašemu chápání nebo není v souladu s vaším systémem víry, tak to jednoduše přejděte. Nesoudit je osvěžující a osvobozující.

Knihu věnuji všem těm, kteří začali stejně jako já: nebáli se snít, vycestovali ze své komfortní zóny, vyslyšeli volání po dobrodružství a hlas svého srdce. Netvrdím, že člověk musí nutně odjet do za-hraničí, ale překročení hranic svého

známého světa je důležité pro růst osobnosti a duše. Všichni můžeme být hrdiny svého příběhu, když vezmeme otěže života pevně do svých rukou. Protože jak řekl anglický dramatik William Shakespeare: „Náš osud není ve hvězdách. Náš osud je v nás.“